

W dziale NORMY I INSTRUKCJE Przeglądu Geologicznego referowane będą w formie artykułów, krótkich informacji lub wykazów i zestawień wszelkie instrukcje oraz normy państwowe, resortowe i zakładowe dotyczące bezpośrednio lub pośrednio merytorycznej działalności państwowej służby geologicznej, a w szczególności ogłaszane w Monitorze Polskim, w Wiadomościach Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz w prasie naukowej i zawodowej, jak np.:

Przegląd Górniczy, Hutnik, Przemysł Chemiczny, Budownictwo Przemysłowe, Przegląd Budowlany, Inwestycje i Budownictwo, Przegląd Techniczny, Gaz—Woda—Technika Sanitarna, Inżynieria i Budownictwo, Szkło i Ceramika, Przegląd Geodezyjny, Materiały Budowlane, Gospodarka Wodna, Cement — Wapno — Gips itd.

ZBIGNIEW ŻÓLTOWSKI

INSTRUKCJA W SPRAWIE USTALANIA ZASOBÓW ZŁÓŻ KOPALIN STAŁYCH

Centralny Urząd Geologii opracował i uzgodnił instrukcję w sprawie ustalania (dokumentowania) zasobów złóż kopalin stałych, wykonując w ten sposób częściowo, postanowienia § 5 zasad ustalania stopnia poznania zasobów złóż kopalin, stanowiących załącznik do uchwały Rady Ministrów Nr 864 z dnia 10 października 1952 r. w sprawie ustalania i zatwierdzania stopnia poznania zasobów (dokumentowania) złóż kopalin (Monitor Polski Nr A-90, poz. 1404).

Instrukcja ta jest wynikiem przemian zachodzących w nauce polskiej, wyrazem z jednej strony stosunku państwa socjalistycznego do nauki, a z drugiej strony — stosunku pracowników nauki do zagadnień gospodarczych.

Do niedawna geologia należała w Polsce do nauk najmniej popularnych, do nauk, których znaczenia dla życia gospodarczego społeczeństwo na ogół nie doceniało.

Wynikało to ze smutnej spuścizny, jaką pozostawił po sobie okres międzywojenny, kiedy pola górnicze stanowiły niemal wyłącznie własność obcego kapitału. Kapitał ten był zainteresowany w jak największym ograniczeniu działalności polskiej służby geologicznej, jako że w myśl prawa górniczego z odkryciem minerału w jego naturalnym złożu łączyło się prawo do eksploatacji złoża, wobec czego rozwój geologii w Pol-

sce groziłoby zahamowaniem ekspansji tego kapitału. Ze swej strony kapitaliści zajmowali się tylko poszukiwaniem złóż bogatych, których eksploatacja gwarantowała największe zyski.

Geologia polska oderwana w ten sposób od życia święciła wprawdzie niejednokrotnie triumfy, ale zainteresowania jej z konieczności przybrały charakter niemal czysto przyrodniczy, nie powiązany z potrzebami narodu. W wyniku tego znaczna część geologów straciła wycucie potrzeb gospodarki narodowej, zagłębiając się coraz bardziej w ciekawych niejednokrotnie, ale pozbawionych praktycznego znaczenia rozważaniach teoretycznych, społeczeństwo zaś nie orientując się w znaczeniu geologii dla życia gospodarczego traktowało geologów jako maniaków nie widzących nic poza młotkiem i kamieniami.

Gwałtowny rozwój gospodarki narodowej po zwolnieniu zmusił zarówno społeczeństwo, jak i geologów do rewizji pojęć.

Zmiana ta nie przyszła jednak łatwo. Trzeba było dołożyć wiele wysiłków, aby wykorzenić stare przyzwyczajenia, aby wzbudzić wśród geologów entuzjazm do nowego stylu pracy, do podejmowania wszelkich badań zawsze z myślą o znaczeniu tych badań dla gospodarki narodowej, dla realizacji Planu 6-letniego. Jednocześnie trzeba było przekonać projektantów i in-

westorów, że geolog nie jest maniakiem, utrudniającym inwestycje i produkcję, lecz towarzyszem, którego praca zabezpiecza jak najbardziej prawidłowe wykonywanie inwestycji, najbardziej ekonomiczne wykorzystanie kredytów inwestycyjnych i rutmiczną produkcję opartą na surowcach mineralnych. Wyrazem tego zwycięstwa w zakresie geologii surowcowej jest uchwała Rady Ministrów Nr 864 oraz zatwierdzona instrukcja w sprawie ustalania zasobów złóż kopalin stalych.

Opracowanie tej podstawowej instrukcji stanowi prawdziwy przełom w geologii polskiej. Po raz pierwszy w historii tej gałęzi nauki został opracowany akt prawny, ujmujący metodycznie jeden z kierunków działania służby geologicznej. W ślad za nim pójdą inne, tak iż należy przypuszczać, że w stosunkowo niedługim czasie całością działalności państwowej służby geologicznej zostanie ujęta w odpowiednie ramy prawne, co w znacznym stopniu przyczyni się do lepszego stylu pracy geologów, do lepszych wyników tej pracy, a tym samym do stworzenia szerszych podstaw do przebudowy gospodarczej państwa i do podniesienia stopy życiowej jego obywateli.

Tak się złożyło, że zakończenie opracowania instrukcji zbiega się z dyskusją nad tezami przyjętymi przez IX Plenum KC PZPR. Jak wiadomo IX Plenum zwróciło uwagę na konieczność osiągnięcia w ciągu najbliższych dwóch lat istotnego postępu w dziedzinie rozwoju kopalnictwa rud żelaza, rud miedzi i przemysłu materiałów ogniotrwałych, a także dalszego wzrostu wydobycia węgla kamiennego, zwłaszcza koksującego, zwiększenia wydobycia węgla brunatnego i ropy naftowej.

Do wykonania tych zadań państwową służba geologiczna stanie uzbrojona w przepisy wskazujące najbardziej racjonalne metody pracy.

Ustalenie zasobów złóż kopalin było do niedawna w Polsce nie znane.

Przejęcie tego pojęcia od służby geologicznej Związku Radzieckiego zapoczątkowało prawdziwą rewolucję pojęć i metod pracy w geologii polskiej. Brak poważniejszych doświadczeń na tym polu i konieczność przełamania przesądów spowodowały pewne opóźnienie w wydaniu instrukcji. Okres czasu, jaki dzieli nas od dnia wydania uchwały Nr 864, nie został jednak zmarnowany.

Na podstawie bogatego dorobku naukowego służby geologicznej Związku Radzieckiego i jej doświadczeń został opracowany przez Komisję Zasobów Kopalin przy współdziałaniu najwybitniejszych geologów polskich projekt pierwszej w Polsce instrukcji w sprawie ustalania zasobów złóż kopalin stalych. Projekt ten został rozstrzygnięty poszczególnym organom służby geologicznej oraz indywidualnie najlepszym fachowym pracownikom tej służby, aby mogli się na jego temat wypowiedzieć. Uwagi oraz spostrzeżenia, jakie poczyniła Komisja Zasobów Kopalin w okresie swego działania, stały się podstawą do przerobienia projektu i nadania instrukcji formy, w jakiej została ustalona.

Rozdział I działu pierwszego instrukcji poświęcony został omówieniu pojęć podstawowych. Konieczność jednoznacznego określenia pewnych pojęć przy opracowywaniu projektu instrukcji napotkała na trudności, związane między innymi z ubóstwem technicznego słownika geologicznego, i brakiem ustalonej terminologii (np. często zdarza się, że geologowie tym samym terminem określają te same zjawiska, co bardzo utrudnia wzajemne zrozumienie się). Ażeby usunąć istniejące trudności przynajmniej na odcinku działalności służbowej, instrukcja wprowadza mniej lub więcej udany obowiązujący język urzędowy, który ułatwi pracę poszczególnym organom państwowej służby geologicznej.

Przyjęta terminologia powinna być w przyszłości wprowadzona do dalszych aktów prawnych. W obecnej chwili poszczególne akty prawne używają niestety jeszcze różnej terminologii, co niewątpliwie może wywołać trudności przy ich interpretowaniu.

Instrukcja wprowadza pojęcie robót geologiczno-poszukiwawczych oraz robót geologiczno-rozpoznawczych. Należy tu wyjaśnić, że obydwa te pojęcia mieszczą się w pojęciu robót geologiczno-poszukiwawczych, o których mowa w uchwale Nr 864 z dnia 10 października 1952 r. Powstaje natomiast zagadnienie, jaki zakres czynności kryje w sobie pojęcie poszukiwania kopalin, używane w nowym prawie górniczym (dekret z dnia 6 maja 1953 r. Dz. U. Nr 29, poz. 113). Na pierwszy rzut oka wydawałoby się, że prawo górnicze interesuje się przede wszystkim robotami geologiczno-poszukiwawczymi, gdyż wiele miejsca poświęca sprawie odkrycia złóż, nie wspomina natomiast wcale o dalszych pracach geologicznych. Pogląd taki byłby błędny. Trzeba pamiętać, że pojęcie robót geologiczno-rozpoznawczych zostaje urzędowo wprowadzone w Polsce po raz pierwszy przez omawianą instrukcję Prezesa Centralnego Urzędu Geologii. Dotychczas wszelkie prace związane z poszukiwaniem i dokładniejszym rozpoznawaniem złóż kopalin były określane jako poszukiwania bądź jako roboty geologiczno-poszukiwawcze. Terminologii tej używa jeszcze nawet uchwała Nr 864, chociaż nikt nie wątpi, że ustalanie zasobów złóż kopalin może być podjęte dopiero po odkryciu złóża i że jest to nic innego jak dokładne rozpoznawanie złóża. Pogląd, iż prawo górnicze obejmuje zarówno roboty geologiczno-poszukiwawcze, jak i geologiczno-rozpoznawcze, znajduje uzasadnienie w interpretacji logicznej tego prawa. Po pierwsze art. 14 ust. 1 prawa górniczego stanowi, że zadania organów państwowej służby geologicznej w dziedzinie poszukiwań złóż kopalin określają odrębne przepisy.

W myśl przepisów dotyczących organizacji i zakresu działania państwowej służby geologicznej do zadań tej służby należy między innymi dokumentowanie złóż kopalin. Prowadzenie robót geologiczno-rozpoznawczych jest środkiem służącym do osiągnięcia tego celu.

Organy państwowej służby geologicznej mogą w myśl prawa górniczego uzyskać zezwolenie na czasowe zajęcie nieruchomości trwające nie dłużej niż jeden rok. Prawo górnicze dając takie uprawnienie ma na myśli niewątpliwie zabezpieczenie służbie geologicznej możliwości wykonywania na cudzym gruncie głębokich wierceń lub poważniejszych robót górniczych, gdyż drobne roboty poszukiwawcze mogą być wykonywane na podstawie decyzji stwierdzającej prawo wstępu na nieruchomość, o której mowa w art. 21. Skoro więc przy wykonywaniu prac określonych w instrukcji jako roboty geologiczno-poszukiwawcze nie były przynajmniej dotychczas wykonywane głębsze wiercenia ani poważniejsze roboty górnicze i nie było potrzebne czasowe zajęcie nieruchomości, należy dojść do wniosku, że prawo górnicze zajmuje się wszelkimi pracami geologicznymi przygotowującymi materiały niezbędne do eksploatacji złóża, a więc także robotami geologiczno-rozpoznawczymi.

Ścisłe rozgraniczenie robót geologiczno-poszukiwawczych i geologiczno-rozpoznawczych jest bardzo trudne. W myśl przepisów instrukcji roboty geologiczno-poszukiwawcze kończą się w zasadzie w momencie sporządzenia szczegółowego zdjęcia geologicznego, na którym powinny być ujawnione miejsca występowania złóż kopalin, okonturowanie tych złóż oraz wstępna ocena ich zasobów w takim zakresie, na jakie pozwalają wyniki otrzymane z wyrobisk wykonanych w celu sporządzenia takiego zdjęcia.

Zasięg i ilości wyrobisk niezbędnych do skartowania i km² terenu określają odrębne instrukcje, które też ustalają ostateczną nomenklaturę poszczególnych zdjęć geologicznych.

Roboty geologiczno-rozpoznawcze rozpoczynają się w zasadzie z chwilą przystąpienia do ustalania zasobów złóża w podkategorii C₂ na podstawie wyników szczegółowego zdjęcia geologicznego. W pewnych przypadkach, gdy istnieją dostatecznie liczne naturalne odsłonięcia złóża lub też gdy stwierdzono występowanie kopalin w odpowiedniej ilości wyrobisk wykonanych w celu sporządzenia podstawowego zdjęcia geologicznego.

można przystąpić do ustalania zasobów w podkategorii C₂ opierając się na podstawowym zdjęciu geologicznym i wtedy okres robót geologiczno-poszukiwawczych ulega skróceniu. W innym przypadku może zaistnieć okoliczność, że roboty geologiczno-poszukiwawcze zastąpią w pewnym stopniu geologiczno-rozpoznawcze. Przypadek taki zaistnieje, o ile wyniki robót geologiczno-poszukiwawczych będą dostateczne do ustalenia zasobów złoża w podkategorii C₂.

Niejednokrotnie jednak zdarzy się również, że roboty geologiczno-poszukiwawcze będą musiały być prowadzone dalej mimo sporządzenia już szczegółowego zdjęcia geologicznego, mianowicie wtedy, gdy wyniki robót przewidzianych dla szczegółowego zdjęcia geologicznego pozwolą jedynie na wyjaśnienie możliwości występowania złóż kopaliny, wobec nie stwierdzenia złoża z powodu np. zbyt głębokiego zalegania. Do czasu wydania odrębnych przepisów, określających rodzaje i zasady sporządzania zdjęć geologicznych, instrukcja wprowadza pojęcie pięciu rodzajów zdjęć geologicznych mających zastosowanie przy ustalaniu zasobów kopaliny: podstawowego zdjęcia geologicznego, szczegółowego zdjęcia geologicznego, złożowego zdjęcia geologicznego, zdjęcia hydrogeologicznego i zdjęcia geotechnicznego. Przepis § 13 instrukcji stanowi zapowiedź instruktażu w dziedzinie sporządzania zdjęć geologicznych, a jednocześnie wskazuje kierunek, w jakim powinni iść geolodzy kartujący teren. Zdjęcie geologiczne musi stracić charakter przyrodniczy i powinno uwzględniać potrzeby gospodarki narodowej.

Zwykle obserwacje terenu i wykonanie niewielkich rowów, wykopów itp. już nie wystarcza do osiągnięcia tego celu. Kartujący będzie musiał wykonywać wyrobiska, których rodzaj, ilość i zasięg określa normy i instrukcje.

Biorąc pod uwagę zagadnienie robót geologiczno-poszukiwawczych, robót geologiczno-rozpoznawczych, zdjęć geologicznych oraz to, że podstawą przystąpienia do ustalania zasobów złóż kopaliny jest podstawowe lub szczegółowe zdjęcie geologiczne, może nasunąć się pytanie co do podziału kompetencji między Instytutem Geologicznym i resortowymi służbami geologicznymi. Podział kompetencji można przeprowadzić na podstawie statutu Instytutu Geologicznego oraz uchwały Nr 828 z dnia 26 września 1952 r. w sprawie organizacji i zakresu działania resortowych służb geologicznych.

Na podstawie tych przepisów należy dojść do wniosku, że roboty geologiczno-poszukiwawcze prowadzić będzie Instytut Geologiczny a w jego ramach Zakład Zdjęć Geologicznych, Zakład Geologii Niżu i stacje terenowe.

Zakład Zdjęć Geologicznych powinien sygnalizować stwierdzone występowanie złóż kopaliny odpowiednim zakładom surowcowym Instytutu i przekazywać im posiadane materiały do dalszego opracowania.

Zakłady surowcowe w oparciu o wykonane już podstawowe lub szczegółowe zdjęcia geologiczne przystąpią do prowadzenia robót geologiczno-rozpoznawczych w celu ustalenia zasobów złoża kopaliny w podkategorii C₂ i C₁.

W szczególnych przypadkach, o których wyżej była mowa, Zakład Surowców dokona ustalenia zasobów złoża kopaliny w podkategorii C₂ na podstawie materiału otrzymanego z Zakładu Zdjęć Geologicznych, bez konieczności prowadzenia dodatkowych robót geologiczno-rozpoznawczych.

O ile przy sporządzaniu szczegółowego zdjęcia geologicznego nie zdołano stwierdzić kopaliny, dalsze roboty geologiczno-poszukiwawcze prowadzić już będzie Zakład Surowców.

Po ustaleniu zasobów złoża kopaliny w podkategorii C₂ lub C₁ dokumentacja geologiczna złoża powinna być przekazana właściwej — ze względu na kopalinę — resortowej służbie geologicznej do dalszego rozpoznania złoża i ustalenia jego zasobów w kategorii B i A.

Przytoczony podział czynności między poszczególne organa państwowej służby geologicznej nie może być jednak już dzisiaj zrealizowany w całej pełni.

Ogrom zadań stojących przed państwową służbą geologiczną oraz istniejące jeszcze trudności organizacyjne i kadrowe będą powodowały pewne odchylenia od tego zasadniczego podziału kompetencji. Do czasu wyrównania istniejących zarządzeń w zakresie surowcowym i zakresie zlikwidowania „wąskich gardeł” służby resortowe będą musiały niejednokrotnie ustalać zasoby złóż kopaliny we wszystkich podkategoriach i kategoriach, a w pewnych przypadkach będą zmuszone do prowadzenia nawet robót geologiczno-poszukiwawczych.

Sporządzanie podstawowych i szczegółowych zdjęć geologicznych instrukcja zalicza do robót geologiczno-poszukiwawczych, które prowadzi w zasadzie Instytut Geologiczny. Resortowa służba geologiczna przystępując do ustalania zasobów złoża kopaliny, powinna zwrócić się do Biura Dokumentacji Geologicznej o dostarczenie takiego zdjęcia. W przypadku braku zdjęcia lub gotowych materiałów umożliwiających jego sporządzenie resortowa służba geologiczna obowiązana jest wykonać zdjęcie we własnym zakresie, w sposób dostosowany do umiejętności pracowników tej służby. Wszelkie wątpliwości powstałe przy sporządzaniu zdjęcia nie mogą być przemilczane i powinny być posłane do wiadomości Komisji Zasobów Kopaliny.

Sporządzanie złożowego zdjęcia geologicznego należy w każdym przypadku do obowiązków ustalającego zasoby złoża kopaliny. Zdjęcie to powinno być wykonane w oparciu o podstawowe lub szczegółowe zdjęcie geologiczne. Zdjęcia hydrogeologiczne i geotechniczne dotyczące geologicznej budowy rejonu występowania złoża powinny być w zasadzie wykonane przez Instytut Geologiczny. W razie ich braku resortowa służba powinna wykonać je we własnym zakresie, podobnie jak podstawowe i szczegółowe zdjęcia geologiczne.

Zdjęcia hydrogeologiczne i geotechniczne dotyczące ogólnej geologicznej charakterystyki złoża powinny być sporządzane przez ustalającego zasoby złoża kopaliny na podstawie zdjęć, o których wyżej była mowa.

W myśl instrukcji w celu ustalenia (udokumentowania) zasobów złoża kopaliny należy:

- 1) poddać krytycznej analizie i wyciągnąć wniosek z uprzednio wykonanych robót geologiczno-poszukiwawczych, zdjęć geologicznych i podstawowych badań geologicznych,
- 2) zaprojektować i wykonać roboty geologiczno-rozpoznawcze,
- 3) zaprojektować i wykonać badania geofizyczne i specjalne, o ile są one wskazane bądź konieczne,
- 4) opróbować złożo i jego otoczenie,
- 5) poddać pobrane próbki badaniom w zakresie niezbędnym do ustalenia stopnia poznania zasobów złoża w danej kategorii podkategorii),
- 6) ustalić stopień poznania zasobów,
- 7) otrzymane wyniki przedstawić w operacie dokumentacyjnym w formie graficznej, tabelarycznej i opisowej.

Celem tego przepisu jest chęć podkreślenia faktu, że ustalanie zasobów złoża kopaliny jest cyklem produkcyjnym obejmującym także roboty geologiczno-rozpoznawcze, a nie tylko prace kameralne. Takie ujęcie zagadnienia uzasadnione jest względami planistycznymi oraz organizacyjnymi poszczególnych organów państwowej służby geologicznej.

Jak wiadomo, jedną z form organizacyjnych państwowej służby geologicznej jest przedsiębiorstwo geologiczne, którego planem na odcinku surowcowym powinno być zapewnienie gospodarce narodowej przyrostu zasobów kopaliny; czyli innymi słowy ustalanie zasobów złóż kopaliny. Wykonane roboty geologiczno-rozpoznawcze są tylko środkiem do osiągnięcia tego celu i nie powinny być traktowane jako samoistny plan. Miernikiem wykonania planu przedsiębiorstwa powinny być sporządzone i zatwierdzone dokumentacje złóż, a nie ilości metrów odwierconych otworów lub ilości wykonanych robót górniczych. Na pierwszej naradzie głównych geologów resortów, jaka odbyła się w lipcu

1953 r. podkreślono, że w obecnej chwili sposób wykonywania wierceń nie zawsze jest zadowalający. Jednym z powodów trudności istniejących na tym odcinku jest system płac w wiertnictwie, gdzie plan polega na wykonaniu metrów otworów wiertniczych. Przy wykonywaniu takiego planu mogą powstać różnice zdań między wiertaczami dążącymi do wykonania planu a geologami zainteresowanymi w jak najlepszym prowadzeniu wierceń i udokumentowaniu otworów wiertniczych.

W wyniku dyskusji na naradzie wysunięto postulat, aby przedsiębiorstwa wiertnicze, wykonujące prace dla państwowej służby geologicznej, włączyć do przedsiębiorstw geologicznych, których plan powinien opierać się na sporządzonych i zatwierdzonych dokumentacjach geologicznych złóż kopalin. Jednoosobowe kierownictwo takiego przedsiębiorstwa zapewniałoby najlepsze scharmonizowanie prac wiertniczych z pracami kameralnymi i rytmiczne wykonywanie planu. W wielu resortach już istnieje podobna organizacja przedsiębiorstw i daje ona dobre rezultaty. Dla szerokiego wprowadzenia tej zasady w życie należałoby jednak stworzyć taki system płac w przedsiębiorstwie geologicznym, który by uwzględniał zarówno potrzeby geologów jak i wiertaczy.

Przepisy instrukcji mają wyraźnie na celu osiągnięcie jak najlepszych wyników pracy jak najmniejszym nakładem sił i środków.

Przy projektowaniu robót geologiczno-rozpoznawczych oraz przy wyborze typu wyrobisk instrukcja poleca brać pod uwagę konieczność oszczędzania sił i środków potrzebnych do ich wykonania oraz celowość robót ze względu na formę i budowę złoża, jak również ze względu na zmienność rodzaju i jakości kopaliny. Przy zagęszczaniu siatki rozpoznawczej należy zawsze brać pod uwagę i wykorzystywać roboty geologiczno-rozpoznawcze wykonane uprzednio przy ustalaniu zasobów złoża kopalin w niższej kategorii lub

podkategorii. Technologiczne badania laboratoryjne oraz badania w skali półtechnicznej powinny być wykonane zasadniczo w zakresie niezbędnym do określenia przemysłowej przydatności kopaliny, natomiast wielki nacisk kładzie się na badania w skali przemysłowej, gdyż praktycznie te badania dają największą gwarancję właściwego określenia jakości kopaliny i przydatności jej do danej technologii.

Wszelkie prace związane z określeniem geologiczno-górnicznej możliwości wydobywania kopaliny powinny być wykonane tylko w niezbędnym zakresie, uzasadnionym ogólną charakterystyką terenu złoża i sposobem zamierzonej eksploatacji.

Ustalając zasoby złoża kopaliny nie należy zapominać o postanowieniach § 1, w myśl którego przepisy instrukcji stanowią ramowe wytyczne, przy stosowaniu; których należy prowadzić badania zgodnie z najnowszymi zdobyczami nauki i doświadczeniem zawodowym. Tylko właściwa wykładnia przepisów instrukcji i troska o umożliwienie jak najbardziej racjonalnej eksploatacji dokumentowanego złoża pozwolą na prawidłowe wykonanie zadań postawionych przed państwową służbą geologiczną na odcinku surowcowym. Pozostawienie geologowi dokumentującemu złożo dość szerokiej swobody w wyborze właściwego zagęszczenia siatki robót geologiczno-rozpoznawczych oraz swobody w ustalaniu konieczności przeprowadzania poszczególnych badań nie zwalnia go od obowiązku rzetelnego wykonania zadania. Pominięcie lub zmiana jakiegokolwiek postanowienia instrukcji powinna być w każdym przypadku dokładnie uzasadniona.

Prawidłowe przestrzeganie zasad instrukcji da gwarancję stworzenia należytej podstawy geologicznej dla projektowania i wykonywania inwestycji oraz dla prowadzenia robót eksploatacyjnych w złożach kopalin, stanowiących jedną z głównych podstaw rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia dobrobytu mas pracujących.